

ZE SOCIALISTICKÝCH ARMÁD

PVO tankové armády při boji v odtržení od ostatních sil frontu

Rozhodující podmínkou k dosažení cílů operace je palebné zničení raketových jaderných prostředků a hlavních záloh nepřítele na směru činnosti tankové armády. I když nesnižujeme důležitost tohoto boje v pásmu útoku tankové armády v průběhu jejího hromadného úderu, máme za to, že velkým nebezpečím pro ni budou i údery letectva.

To vyplývá ze

— značného množství sil letectva pravděpodobného nepřítele,

— rozsáhlých možností manévru těmito silami nejen v pásmu skupiny armád, ale i v rámci celého válčiště s cílem soustředít hlavní úsilí na hlavních směrech útoku našich vojsk.

Možné složení nepřátelského letectva, které může působit proti tankové armádě, bude záviset na směru útoku armády, na výši ztrát letectva a jeho doplnění manévrem z jiných válčišť, ze Spojených států či letectva jiných států — účastníků agresivních bloků a konečně i na možnostech použití letectva letadlových lodí.

Na Středoevropském válčišti, kdy tanková armáda útočí v pásmu Střední skupiny armád podporované 4. TLV (zesíleným 200—300 letouny z USA) můžeme dojít k tomuto propočtu.

Za předpokladu ztrát do 50 %, síly 4. TLV mohou mít 600 letounů (bez stíhacích letounů systému PVO). Kromě toho může být v pásmu Střední skupiny armád použito 100 letounů letectva letadlových lodí Atlantického loďstva USA. V takovém případě může tedy působit asi 500 letounů při 70—75% bojové pohotovosti. Použije-li nepřítel na směru útoku tankové armády do 40 % sil v bojové pohotovosti, představuje to asi 200 letounů. Za týchž podmínek, ale za 70% ztrát letectva 4. TLV, na vojska a objekty tankové armády může působit do 150 letounů; přitom polovina z nich s jadernými pumami.

Vzhledem k rozvinutí úspěchu a odtržení tankové armády od ostatních sil frontu může však počet úderů na ni být vyšší na úkor zeslabení intenzity činnosti letectva na jiných směrech. S cílem zničit hlavní uskupení tankové armády bude nepřítel přinucen použít letectvo jako své blíží operaci (vzhledem k době zasazení) strategické zálohy.

Na základě toho můžeme vyvodit závěr, že **nepřetržitý a úspěšný boj s nepřátelským letectvem s cílem nedovolit nebo zmařit jeho úderu na tankovou armádu je důležitou podmínkou úspěchu bojové činnosti armády v odtržení od ostatních sil frontu.**

Rozvoj taktického i námořního letectva nepřítele jde cestou jeho intenzivního přizpůsobování k podmínkám soudobých operací na pozemních válčících. Zvláštní význam (to se potvrdilo ve válce ve Vietnamu a na Blízkém východě) má **hromadné a překvapivé použití prostředků napadení ze vzduchu.**

Při hromadných a soustředěných úderech na hlavní úderné uskupení útočících vojsk, zejména na tankové svazky, bude charakteristická rozhodnost cílů, účast značného množství sil a rovněž výrazně vyjádřená nerovnoměrnost sestav v prostoru.

Snaha podstatně snížit ztráty způsobené prostředky PVO a nedopustit zmaření hromadných a soustředěných úderů ze vzduchu bude dosahovat aktivními protipatřeními proti systému PVO tankové armády, lety v malých výškách, použitím velkých hustot letectva při náletu a rovněž překonáním palebného systému PL prostředků na samostatných (úzkých) směrech.

K dosažení překvapivých úderů bude napomáhat poměrně nevelká (do 100 km i méně) vzdálenost rozmístění letectva nepříteli, složitá a nejasná situace v celku a snížení možnosti radiotechnického průzkumu. Není vyloučeno, že v podmínkách použití jen konvenčních zbraní, nepřítel se pokusí přejít k jaderné činnosti v době odtržení tankové armády od ostatních sil frontu a prvním hromadným jaderným úderem způsobit jí velké ztráty.

Při plnění úkolů vojsk PVO tankové armády je charakteristické

- neexistuje součinnost s vojsky PVO sousedních svazů,

- omezené použití frontových prostředků v její prospěch,

- potíže průzkumu vzdušného nepřítel a jeho velké možnosti dosáhnout překvapivé úderu na vojska armády,

- složitost včasného doplnění zásob materiálně technických prostředků, zvláště munice,

- omezené možnosti centralizovaného řízení palby prostředků PVO.

Nejdůležitějšími požadavky na systém PVO jsou:

- vysoká a nepřetržitá pohotovost k odražení překvapivých úderů na vojska ze vzduchu na vojska armády při útoku v bojových a pochodových sestavách,

- schopnost samostatně, omezenými silami odrazet nálety o velké hustotě,

- možnost širokého manévru palbou co do výšky a směru s cílem soustředit hlavní úsilí ke zničení hlavního uskupení nepřítel ze vzduchu,

- odolnost prostředků a systému PVO, zvláště před napadením zbraněmi hromadného ničení.

Největším problémem je úkol zmařit hromadné a soustředěné úderu nepřátelského letectva. Proto zhodnocení palebných možností prostředků PVO tankové armády děláme zejména z hlediska splnění stanoveného úkolu.

V sestavě vojsk PVO tankové armády mohou být: PL raketová brigáda středního dosahu, PL dělostřelecký pluk a armádní oddíl raketového technického zabezpečení PVO; PL raketové pluky malého dosahu tankových divizí, PL dělostřelecké oddíly nebo PL raketové a dělostřelecké baterie (četa ZSU-23-4 a četa ZRK) tankových (motostřeleckých) pluků. Kromě toho tankové a motostřelecké jednotky mají ve výzbroji přenosné ZRK.

Palebné možnosti těchto prostředků při boji s taktickým letectvem jedním přepadem uvádí **tabulka 1.**

V této tabulce je hodnota matematické naděje zničených nepřátelských letounů (nižší hodnota — v podmínkách intenzivního radiového rušení ze strany nepřítel).

Z tabulky vyplývá, že ztráty a přemísťování vojsk PVO během boje (od $\frac{1}{3}$ do $\frac{1}{2}$ počtu armádních a divizních prostředků PVO) mohou snížit jejich palebné možnosti 2–3krát.

Přítom množství ztrát nepřítel za jeden přepad palbou armádních a divizních prostředků PVO, vzhledem ke zvýšenému množství přemísťovaných útvarů (jednotek), se snižuje a palbou plukovních prostředků PVO narůstá.

Palebné možnosti vojsk PVO tankové brigády při odražení hromadného nebo soustředěného úderu ze vzduchu závisí bezprostředně a především na množství palebných přepadů, které prostředky PVO mohou realizovat podle konkrétní varianty provedení úderu.

Budou-li během odražení hromadného úderu uskutečněny 3–4 palebné přepady armádními a divizními PL prostředky, a 4–5 plukovními PL prostředky, potom ztráty nepřítel v tomto náletu mohou tvořit 70–80 letounů. Hromadný úder na vojska tankové armády má ovšem i své potíže vzhledem k nerovnoměrnému útoku tankových divizí na různých směrech i ke krátkosti času na organizaci takových úderů. Místo toho nepřítel může postupně uskutečnit několik soustředěných úderů

Tabulka 1

Část prostředků na přesunu	Prostředky PVO	Procento ztrát		
		4	30	50
0	Armádní	13—22	9—15	7—11
	Plukovní	12	9	6
	Celkem	25—34	18—24	13—17
1/3	Armádní a divizní	8—14	5—9	4—7
	Plukovní	12	9	6
	Celkem	20—26	14—18	10—13
1/2	Armádní a divizní	6—10	4—6	3—5
	Plukovní	12	9	6
	Celkem	18—22	13—15	9—11

— každý na jednu až dvě divize (s použitím několika desítek letounů).

Propočty ukazují, že při odrazení např. soustředěných úderů na dvě tankové divize prvního sledu v počtu asi 50 letounů a při realizaci 1—2 palebných případů divizními prostředky PVO a 2—3 palebných případů plukovními prostředky (s použitím jednoho oddílu PL raketového oddílu brigády) ztráty nepřítelů tvoří 25—30 letounů.

V těchto podmínkách dosáhne PVO tankové armády asi 50—70% spolehlivosti. To nemůžeme pokládat za dostatečné v případě použití (nebo úhrady použití) jaderných zbraní. Zvýšení můžeme dosáhnout použitím frontového stíhacího letectva (až poloviny vzletů stíhacího letectva frontu). To bude možné jen v případě přemístění části stíhacího letectva na letiště co nejbližší k prostoru bojové činnosti armády. Dobytí a přípravě takových letišť tankovou armádou věnujeme zvýšenou pozornost. Kromě toho tanková armáda musí zesílit minimálně jedním PL raketovým plukem středního nebo malého dosahu ochrany armádní raketové brigády. Při velkých ztrátách vojsk PVO je nezbytné armádu při odrazení zesílit frontovými prostředky PVO.

Důležitým opatřením ke zvýšení palebných možností vojsk PVO tankové armády je zvýšení norem spotřeby PL řízených raket. To se ovšem musí předem předvídat a zabezpečit včasným přísunem vzdušnou cestou z frontových základů.

Účinnost odrazení náletů o vysoké hustotě (do 20—30 letounů) zabezpečíme sou-

časným použitím dostatečně velkého množství možností současného navedení aktivních prostředků PVO a způsobem požadovaného zničení nepřítelů v krátkém čase. Tato významná vlastnost systému PVO tankové armády může být zhodnocena vztahem hustoty palby k hustotě letectva v době náletu (při náletu ve vlnách bez počítání mezer mezi nimi). Hustota palby ve skutečnosti závisí na rozsahu výšek; to je zřejmé z **tabulky 2**.

Z tabulky je vidět, že hustota palby se zvětšením výšek odrážených úderů se snižuje. Tak např. ve výškách 1,5—3 km je dvakrát a ve výškách 3—8 km třikrát menší, než ve výškách 0,25—1,5 km. K prudkému snížení dochází ve výškách 8 km a výše. Přitom však úderu na raketovou brigádu a tanková vojska (zvláště jadernými pumami) z výšek 3—10 km jsou velmi účinné. Z tohoto důvodu také rozdělení hustoty palby v jednotlivých výškách není optimální.

Kromě toho tato vlastnost systému PVO závisí na možnostech manévru palbou po směrech. Na armádním stupni jsou omezeny silami PL raketové brigády, jejíž každá PL raketová soustava může manévrovat palbou v pásmu do 60 km. Jinak řečeno, nežádá se odrazení úderu hlavních sil letectva nepřítelů na zvoleném úzkém směru bude možné použít jen jeden oddíl této brigády. Proto její uskupení zpravidla bude kompaktní, aby všech možností současného navedení brigády nebo velké jejích části bylo možné použít ke zničení hlavního uskupení letectva nepřítelů z libovolného směru.

Tanková armáda při boji v odtržení od ostatních sil frontu může plnit nejrůznější úkoly (vést boj s nepřátelskými zálohami, prolamovat obranná postavení, překonávat vodní překážky z chodu apod.). Nezávisle na konkrétních podmínkách situace, **hlavními objekty ochrany prostředky PVO** budou pro PL raketovou brigádu — hlavní uskupení armády, pro PL raketové pluky malého dosahu — hlavní uskupení tankových divízi a pro PL raketové dělostřelecké baterie — hlavní uskupení tankových (motostřeleckých) pluků.

Během přesunu tankové armády proti přicházejícím zálohám nepřítele, vojska PVO ji zabezpečují v pochodových sestavách svazků a útvarů v pohotovosti k odražení úderů ze vzduchu, nebo po rozvinutí do bojových sestav (armádní a divízní prostředky), nebo na přesunu a z krátkých zastávek (plukovní PL prostředky).

Hlavní síly armádní PL raketové brigády mohou se přesunovat na jedné úrovni s hlavními silami divízi prvního sledu, obvykle po dvou osách. Není-li armáda prostředky PVO zesílena [např. PL raketovým plukem] potom část sil PL raketové brigády [jeden oddíl] přesunuje se spolu s armádní raketovou brigádou.

PL raketové pluky divízi prvního sledu se přesunují obvykle po dvou pochodových osách — buď v čele hlavních sil [jako celek], nebo v proudu hlavních sil [po bateriích ve vzdálenosti 5–15 km]. Druhá varianta je ve své podstatě předbojovou sestavou pluku a zabezpečuje rozvinutí všech baterií do 10 minut po obdržení signálu, protože pluk nepotřebuje žádný čas na zaujetí prostorů palebných postavení.

Při hromadném a soustředěném úderu nepřátelského letectva PL raketové pluky tankových divízi (v případě potřeby i útvary PL raketové brigády) rozvinují se do bojových sestav a spolu s plukovními PL prostředky a stíhacím letectvem odrážejí úder. Po skončení náletu tyto útvary se svínají a pokračují v přesunu v nařízených směrech. Úkol ochrany svazků prvního sledu v této době a do příchodu do jejich sestav plní plukovní PL prostředky.

K rozvinování divízi prvního sledu ke střetným bojům může dojít současně (na jedné čáře pro všechna vojska armády), nebo postupně (na různých čarách co do hloubky i směru). V prvním případě PL raketová brigáda rozvinuje všechny síly současně s cílem zabezpečit největší hustotu palby k ochraně hlavního uskupení prvního sledu armády. Ve druhém případě k jejímu rozvinování do bojové sestavy dochází postupně (po útvarech) v soula-

du s pořadím zahájení boje tankových divízi.

Rozestupy a vzdálenosti mezi oddíly [používáme-li k řízení palby brigády ASU K 1] nesmí přesahovat 40 km. Přitom v závislosti na směrech náletů PL raketová brigáda může pokrýt svou palebnou hodnotou pásmo bojové činnosti vojsk armády na frontě široké 70–100 km. Každý oddíl brigády rozvinuje se do bojové sestavy v prostoru o poloměru do 5 km. Vzdálenost technické baterie brigády od palebných postavení musí být do 30 km.

V případě, že tanková armáda bude zesílena jedním PL raketovým plukem, pluk používáme k PVO raketové brigády a jiných důležitých objektů rozmístěných v daném prostoru (např. armádní prtb, armádní prtb).

Je-li nutné organizovat ochranu dvou uskupení tankové armády [vojsk na přesunu proti hlavním silám nepřítele a hlavních sil armády při obchvatu s cílem udeřit do boku nepřítele], PL raketovou brigádu je neúčelnější použít k ochraně vojsk, která uskutečňují manévry. K plnění prvního úkolu používáme stíhací letectvo.

Útočí-li tanková armáda s cílem rozdělít a zničit nepřítele, PL raketová brigáda se rozvinuje k ochraně hlavního uskupení prvního sledu armády a postupně se přemísťuje na směru útoku jedné až dvou divízi. Takové použití všech sil brigády umožní nepřetržitě chránit palbou jednoho až dvou oddílů divíze, které plní nejdůležitější úkoly. To je zvlášť důležité při nebezpečí úderů z libovolného směru. Dosáhneme toho ovšem jen za předpokladu zesílení armády aspoň jedním PL raketovým plukem [k ochraně armádní raketové brigády].

Útok bez sousedů, nebezpečí úderů z libovolného směru, značné ztráty vojsk PVO — to vše objektivně **zvyšuje úlohu stíhacího letectva v systému PVO tankové armády**. Rozdělení úsilí stíhacího letectva a vojsk PVO armády během odražení úderů dosáhneme buď v několika pásmech, nebo v jednom pásmu (na směrech, ve výšce a době). Bereme přitom v úvahu, že PL prostředky tankových (motostřeleckých) pluků nemají prostředky systému rozpoznávání letounů. Proto je účelné, aby stíhací letectvo nepůsobilo v sektoru jejich palby a vyhló se tak možným ztrátám.

K praktickému plnění různorodých a složitých otázek součinnosti PL raketového vojska a stíhacího letectva nachází se proto na VS náčelníka vojsk PVO tankové armády zodpovědný představitel stíhacího letectva se skupinou šturmanů a s pro-

středky spojení a navedení. Kladně se projeví i sloučení naváděcího střediska stíhacího letectva a VS PL svazků a útvarů. To je ovšem prakticky uskutečnitelné jen za podmínky podstatného zvýšení mobility radiotechnických prostředků navedení.

Bojová činnost vojsk PVO tankové armády, zvláště stíhacího letectva, zabezpečujeme vedením nepřetržitého průzkumu vzdušného nepřítele. Bojová činnost na jednotlivých směrech, střídání rozhodných útoků do velké hloubky s rychlým rozvířením části sil nebo hlavních sil tankové armády ke zničení nepřítele, nutnost překonávat pásma s vysokými úrovněmi radiace — to vše ve své podstatě prakticky vylučuje nejen nepřetržitě a úplné radiolokační pokrytí útočného pásma armády, ale i vůbec možnost vedení nepřetržitého radiolokačního průzkumu armádních a divizních prostředků. Proto část sil a prostředků radiolokačního průzkumu rozvíjíme do příchodu vojsk tankové armády na čáru střetnutí s nepřítelem. Radiolokační stanoviště, vybavená stanicemi na samohybných podvozcích, mohou se přesunovat společně s představenými oddády divizí prvního sledu a jsou v pohotovosti k rozvinutí na rozkaz z VS PVO armády.

V podmínkách, kdy není možné zabezpečit úplné radiolokační pokrytí v pásmu armády, vytváříme je na nejdůležitějších směrech s použitím armádních a divizních prostředků průzkumu. Otázka možnosti radiolokačního průzkumu vzdušného nepřítele k zabezpečení bojové činnosti aktivních prostředků PVO a nezbytných sil k jeho organizování je vcelku velmi složitá a vyžaduje zvláštní studium. Ze zkušeností cvičení vyplývá a výše uvedená opatření ukazují, že řešení tohoto problému vyžaduje urychlit přezkoušení armádních a divizních prostředků radiolokačního průzkumu mobilnějšími univerzálními RL stanicemi a kromě toho mít v armádě samostatný radiotechnický pluk nejméně o šesti radiolokačních rotách.

Při násilném přechodu vodního toku působí nejintenzivnější nepřátelské letectvo proti těm divizím tankové armády, které jako první dosáhl řeky, přecházejí řeku na hlavních přepravách a proti vojskům, která mají největší úspěch.

V případě, že divize prvního sledu armády zahajují násilný přechod řeky prakticky současně, uskupení PL raketové brigády a rovněž PL raketových pluků divizí, které jsou na vlastním břehu a zahajují přepravu, vytváříme na základě jednotného plánu, abychom zabezpečili neúčinnější odrazení úderů nepřátelského letectva

z libovolného směru. K současné ochraně objektů, které jsou ve velkých vzdálenostech jeden od druhého (vojsk prvního sledu, která rozvíjejí úspěch na druhém břehu, druhých sledů a armádní raketové brigády na vlastním břehu, dále i přeprav), spolu s vojsky PVO armády budeme přinuceni v maximální míře využívat stíhací letectvo frontu. Bude to důležité zejména při odrazení úderů nepřítele na hlavní síly armády, které se přesunují k vodní překážce (do doby rozvinutí hlavních sil vojsk PVO armády a divizí na vlastním břehu).

Překonání pásma radioaktivního zamoření, která chrání přístupy k obranným čarám nepřítele, bude pro vojska armády spojeno s odražením intenzivních úderů ze vzduchu. Nepřítel se bude snažit zničit jak uskupení vojsk tankové armády před pásmem (jaderným minovým zátarasem), tak i v jeho hranicích. Hlavní síly PL raketové brigády rozvíjíme proto před pásmem zamoření, aby chránily hlavní síly divizí prvního sledu při jeho překonávání (do celé hloubky). Při vytváření uskupení PL raketového pluku bereme v úvahu směry, na nichž vojska budou překonávat pásmo.

Pořadí přemísťování vojsk PVO během překonávání pásma zamoření soustavy v první řadě podle stupně ochrany soustav a dopravních prostředků. Dovoluje-li to úroveň radiace, divizní a plukovní prostředky PVO překonávají pásmo spolu s tankovými jednotkami a útvary.

Při určování způsobů a doby zahájení překonávání pásma radioaktivního zamoření vycházíme z toho, že PL raketové soustavy a ZSU-23-4 zabezpečují dosti dobrou ochranu obsluh před ničivými účinky jaderného výbuchu. Zeslabení úrovně radiace je však u nich 3—4krát menší než u tanků.

Zvláště významnou překážkou jsou tato pásma pro RL stanice, jejichž ochranné vlastnosti jsou 6—8krát nižší než u tanků. Vzhledem k tomu proto bude nutné rozpracovat opatření s cílem zvýšit ochranné vlastnosti soustav (proti radiačnímu zamoření) a vyměnit RL stanice typu P-15 a P-10 (P-12) RL stanicemi na pásovém podvozku. VS PL svazků a útvarů je nutné umístit ve vozidlech, které nebudou mít nižší ochranné vlastnosti před zbraněmi hromadného ničení, než ostatní prvky PL raketové soustavy. Obsluhy a prostředky PVO v tankovém vojsku musí být chráněny v budoucnosti před ZHN v podstatě stejně jako tankové osádky. Proto bude účelné všechny prostředky PVO tankové armády budovat na takové podvozkové základně jako tanky, se stejnou zá-

Tabulka 2

Výška v km	Hustota palby	Účinnost systému palby %
0,25—1,5	23—24	100
1,5—3,0	13—14	50
3,0—8,0	8	33
Nad 8,0	1,5	7

sobou počtu kilometrů a se stejnými rychlostmi pohybu.

Zkušenosti cvičení dokazují, že **systém PVO tankové armády, založený na využití nových organických a posilových prostředků PVO**, v součinnosti se stíhacím letectvem ve značné míře zabezpečuje plnění stanovených úkolů. Ovšem specifika bojové činnosti tankových vojsk v odtržení od ostatních sil frontu vyžaduje další zdokonalování prostředků a systému PVO tankových svazů a svazků.

Jedním z možných směrů rozvoje těchto prostředků může být **zvýšení rozměrů pásma ničení PL raketových soustav středního a malého dosahu** a zvýšení jejich možností navádět větší počet střel současně. Např. PL raketové soustavy s poloměrem pásma ničení do 80 km mohou uskutečnit manévry v celém pásmu armády (nebo aspoň v pásmu bojové činnosti jejího hlavního uskupení) a mají-li několik možností současného navedení střel, mohou značně zvýšit hustotu palby ve výškách od 3 do 8 km a výše (viz tabulka 2). Taková cesta je nejlogičtější, a proto i nejučelnější. Věc spočívá v tom, že mezi rozměry pásma ničení soustavy a počtem jejich možností současného navedení střel musí být přímá spojitost: čím větší je pásmo ničení, tím více cílů se v něm může najednou nacházet a vzhledem k tomu tím větší musí být hustota palby v tomto pásmu. Z ekonomického hlediska (při zkoumání typů PL raketových soustav) je výhodnější zvyšovat hustotu palby ne zvyšováním počtu soustav, ale zvětšením počtu možností současného navedení střel každé z nich.

V souladu s tím je nutné zlepšit **manévrovací vlastnosti PL raketových soustav armádního a divizního typu**: zkrátit čas na uvedení do bojové pohotovosti a zvýšit rychlosti přesunu.

Mezi důležitá opatření k boji se vzdušným nepřítelem patří i údery armádní raketové brigády na letiště nepřátelského letectva, dále obsazení letišť taktického letectva nepřítele tankovými útvary a vzdušnými výsadky. To může značně oslabit letecké uskupení nepřítele a podstatně snížit účinnost jeho působení na vojska tankové armády.

Problém průzkumu vzdušného nepřítele, který je slabým místem v systému PVO tankové armády, bude možné částečně vyřešit **zavedením vrtulníkových RL stanic s větším rozsahem zjišťování nízkoleteckých cílů**, než u pozemních stanic. Kromě toho — na rozdíl od systému PVO vševojskové armády, kde základním způsobem plnění úkolů průzkumu je dosud organizování souvislého radiolokačního pokrytí útočného pásma — v podmínkách vedení operací tankové armády (zvláště při boji v odtržení od ostatních sil frontu) je nutné orientovat se na vytvoření souvislých pásem průzkumu jen na nejdůležitějších směrech. Vzhledem k tomu **roste úloha divizního systému průzkumu vzdušného nepřítele**.

Důležitost úkolů, které plní tanková armáda, a zvláštnosti organizace jejího PVO vyžadují **mít armádní PL raketovou brigádu o čtyřech oddílech a kromě toho armádní raketový pluk malého dosahu**. To umožní současně chránit vojska prvního sledu a armádní raketovou brigádu, jejíž vzdálenost bude zpravidla mnohem větší, než ve vševojskové armádě.

Důležitým směrem v dalším zdokonalování systému PVO tankové armády je **zmenšení počtu typů prostředků PVO na taktickém stupni**. To ovlivňuje jak ekonomické podmínky, tak i zájmy řízení palby vojsk PVO. Zvýšená pozornost musí být věnována přímé ochraně a obraně PL raketových útvarů a svazků před pozemním nepřítelem; ty budou manévrovat často v samostatných proudech. V jejich sestavě bude **účelné mít jednotky, které budou schopné současně s bojem se vzdušným nepřítelem v malých a přízemních výškách** (nebezpečí úderu na proudy a palebná postavení PL raketových soustav je příliš veliké) **ničit i pozemního nepřítele**.